

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/164/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2513010356
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2513010356.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného JUDr. F. N., nar. XX.XX.XXXX v U. Q., pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora krajskej prokuratúry proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 15. júla 2020, sp.zn. 1T/51/2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25. mája 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo dňa 15. júla 2020, sp.zn. 1T/51/2013 bol obžalovaný JUDr. F. N., nar. XX.XX.XXXX v U. Q. podľa § 285 písmeno a) Trestného poriadku spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 9.4.2013 sp.zn. Kv 32/12-28, oslobodený, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný zo skutku, ktorý mal spáchať tak, že

v období od decembra 2004 do 02.07.2008 v Piešťanoch, na Hurbanovej ul. č. 21 a na iných miestach z areálov Mlyn Piešťany a Mlyn Trnava ako správca konkurznej podstaty úpadcu Považské mlyny a cestovinárne s.r.o. v konkurze, so sídlom Piešťany, Hurbanova Č. 3353/21 ustanovený uznesením Krajského súdu Bratislava č. k. 4K 262/99 zo dňa 07.05.2001 právoplatným dňa 31.05.2011 a vykonateľným dňa 04.06.2011 porušil povinnosti správcu vyplývajúce mu z ustanovenia § 7 a § 40 odsek 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 3 odsek 1, odsek 2 zákon č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že správu majetku úpadcu vykonával nedôsledne a bez náležitej odbornej starostlivosti, o spravovaný majetok sa nezaujímal, v dôsledku čoho došlo konaním iných osôb k scudzeniu a neoprávnenému odňatiu hnutelného majetku zahrnutého do podstaty úpadcu a to lokotraktora T211.1534, lokotraktora T212.0572, lokotraktora V60.18003, rušňa T444.0049, nákladného vozňa radu Uacs 84569322283-6, nákladného vozňa radu Uacs 84569322284-4, nákladného vozňa radu Uacs 84569322285-1, nákladného vozňa radu Uacs 84569322286-9, nákladného vozňa radu Uacs 84569322287-7, nákladného vozňa radu Uacs 84569322289-3, nákladného vozňa radu Uacs 84569322290-1, nákladného vozňa radu Uacs 84569322291-9, nákladného vozňa radu Uacs 84569323374-2, nákladného vozňa radu Uacs 84569323375-9, nákladného vozňa radu Uacs 84569323376-7, nákladného vozňa radu Uacs 84569323384-1, nákladný vozeň radu Uacs 84569323388-2, z dispozície spol. Považské mlyny a cestovinárne s. r. o., v konkurze, čím spol. PMaC a. s. so sídlom Bratislava, Hlavatého č. 5 spôsobil škodu vo výške najmenej 205.116,73 €

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného PMaC, a.s., so sídlom Bratislava, Hlavatého 5, IČO: 35 770 961, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd rozsudok odôvodnil v rozsahu č.l. 1295-1303 spisu.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že po vykonaní dokazovania okresný súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán (tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov). Prihliadol pritom len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Poukázal na § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, § 7, § 40 ods. 2 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii, § 3 ods. 1, 2 zákona č. 8/2005 o správcoch. Z vykonaného dokazovania nemal okresný súd bez pochybností za preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Porušením povinnosti postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou sa môže správca dopustiť spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona. Musia však byť naplnené aj ostatné zákonné znaky takého trestného činu, čo v rámci subjektívnej stránky znamená úmysel správcu spôsobiť svojím postupom škodu - § 237 Trestného zákona. Predovšetkým okresný súd musel poukázať na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vyplynulo že uzavretie nájomnej zmluvy na lokotraktory a nákladné vozne pre obžalovaného ako správcu úpadcu so spo-ločnosťou C.U.C.O s.r.o. konajúcou prostredníctvom G. D. sprostredkoval Ing. D. G., ktorý zároveň predmetné koľajové vozidlá odovzdal. Nájomná zmluva bola uzavretá a podpísaná obžalovaným 25.05.2006, pričom v ten istý deň došlo aj k ich odovzdaniu. Okresnému súdu preto nebolo zrejmé, akým spôsobom mal obžalovaný vo vzťahu k predmetnému majetku od decembra 2004 do 25.05.2006 vykonávať správu majetku nedôsledne a o tento za nezaujímať.

Z vykonaného dokazovania vyplynul opak, obžalovaný ako správca prostredníctvom Ing. G. - v minulosti technického riaditeľa úpadcu - vykonal kroky smerujúce k prenájmu predmetného majetku a zabezpečeniu finančných prostriedkov do konkurznej podstaty. Nájomcu spoločnosť C.U.C.O. sprostredkoval a nájomné zmluvy pripravil Ing. G.. Obžaloba tvrdila, že nájomná zmluva zo dňa 25.05.2006 bola pre úpadcu absolútne nevýhodná, z výšky dojednaného nájomného alebo zo samotného odkladu splatnosti nájomného na 01.01.2007 je však takýto záver minimálne predčasný, pričom z obsahu zmluvy je zrejmé, že nájomca si je vedomý že prenajaté koľajové vozidlá nie sú spôsobilé k prevádzkovaniu a nemajú potrebnú technickú prehliadku, aj napriek tomu sa od 01.01.2007 zaviazal platiť dojednané nájomné. Podstatným pre konanie právnych, ale aj faktických orgánov právnickej osoby, ktorých konanie sa pričítava samotnej právnickej osobe, teda aj správcu po jeho vymenovaní, je to, aby išlo o konanie vykonávané s náležitou odbornou starostlivosťou, avšak, v takomto konaní spravidla je zahrnuté aj určité prípustné riziko (nejde o dovolené riziko v zmysle § 27 Tr. zák. a preto na odlišenie termín „prípustné“ riziko). Prípustné riziko je doménou najmä podnikateľského prostredia, a podľa názoru okresného súdu ak správca vykonáva správu majetku úpadcu - podnikateľského subjektu, je uvedené prípustné riziko potrebné vzťahovať aj na neho, predovšetkým ak má pri spravovaní predmetného majetku vstupovať do právnych vzťahov s iným podnikateľskými subjektmi. Napriek tomu, že Trestný zákon neupravuje vyslovene prípustné riziko v hospodárskej, či majetkovej (komerčnej) sfére ako osobitnú okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu (za určitých okolností by bolo možné prípustné riziko v komerčnej sfére považovať za výkon práva v zmysle § 28 ods. 1 Tr. zák.), neznamená to, že by Trestný zákon k takémuto prípustnému rizikovému konaniu neprihliadal, nakoľko súčasťou trestného práva hmotného sú aj zásady ultima ratio a zásada subsidiarity trestnej represie, ktoré vylučujú trestnoprávny postih v prípadoch, keď vznikne škoda na majetku právnickej osoby, avšak po konaní, ktoré je pokryté prípustným rizikom v komerčnej sfére. Spoločnosť C.U.C.O. s.r.o. s ktorou obžalovaný za úpadcu nájomnú zmluvu zo dňa 25.05.2006 uzavrel mala v predmete podnikania (prenájom motorových vozidiel, strojov a prístrojov, pozemných dopravných zariadení, motorových a dopravných zariadení, poľnohospodárskych strojov a zariadení, stavebných strojov, zariadení a nástrojov), ako záujemcu o uzavretie zmluvy uvedenú spoločnosť sprostredkoval a zmluvy pripravil bývalý technický riaditeľ úpadcu - Ing. G.. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že predmetnú zmluvu obžalovaný neuzatváral bez akýchkoľvek informácií a spôsob, ktorým bola uzavretá s prihliadnutím na jej obsah a predmet nájmu, nenaznačuje že obžalovaný prekročil pri jej uzavretí mieru prípustného rizika. Vzhľadom na uvedené obžalovaný ako správca pri uzavieraní nájomnej zmluvy podstúpil prípustné riziko, keď splatnosť splátok nájomného „odložil“ na 01.01.2007 t.j. viac ako pol roka po uzavretí zmluvy. Vzhľadom na značnú veľkosť a váhu koľajových vozidiel (cca 25 ton kus) však podľa názoru okresného súdu nebolo dôvodné a primerané predpokladať, že po ich prenajatí bude nájomca v súčinnosti s Ing. G. uvedený majetok vydávať za vlastný, vedome aj napriek absencii legálneho

oprávnenia tento prevedie na spoločnosť Sortera, ktorá v priebehu jedného mesiaca od kúpy predmetný majetok zošrotuje. Predvídanie takéhoto priebehu udalostí je úplne mimo primeraných očakávaní, ktoré mal a mohol obžalovaný ako správca uzavretím nájomnej zmluvy zo dňa 25.05.2006 očakávať.

Z uvedeného dôvodu mal okresný súd vážne pochybnosti o tom, že by konanie(nekonanie) obžalovaného bolo zahrnuté nepriamym úmyslom. Bezprostredne po tom, čo obžalovaný ako správca konkurznej podstaty podpísal zmluvu o nájme koľajových vozidiel dňa 25.5.2006, začal Ing. D. G. vyvíjať aktivitu ohľadom sprostredkovania predaja koľajových vozidiel spoločnosti Sortera. Z dokazovania vyplynulo, že Ing. G. a A. L., konateľ spoločnosti Sortera, mal zoznámiť svedok R., keďže sa pred tým nepoznali, pričom spoločnosť Sortera sa už pred tým zaoberala nákupom koľajových vozidiel za účelom získavania náhradných dielov pre iné železničné vozidlá. Ing. G. teda „sprostredkoval“ následný predaj koľajových vozidiel spoločnosťou C.U.C.O. s.r.o. pre spoločnosť SORTERA ako kupujúceho. Podvodné konanie Ing. D. G. potvrdila aj skutočnosť, že A. L. presviedčal, že koľajové vozidlá sú majetkom spoločnosti CUCO a A. L. požiadal, aby cena za koľajové vozidlá bola vyplatená nie na účet spoločnosti CUCO, ale na základe zmluvy o prevzatí dlhu na účet spoločnosti Alex, teda spoločnosti, kde Ing. G. v tom čase pôsobil ako spoločník a konateľ. Ing. G. vedel že, že koľajové vozidlá má spoločnosť CUCO len prenajaté a to za sumu cez 80.000 Sk (s DPH) ročne, teda ak žiadal od spoločnosti Sortera previesť sumu cez 200.000 Sk na účet jeho spoločnosti Alex, vedel, že nejde o nájom. Okrem toho z účtovníctva spoločnosti PMAc, s.r.o. je zrejmé, že ani jedna faktúra za nájom koľajových vozidiel nebola spoločnosťou CUCO uhradená. Ing. G. teda pri uzavieraní nájomnej zmluvy (jej príprave pre obžalovaného) a po prevzatí koľajových vozidiel osobou konajúcou za spoločnosť C.U.C.O. postupoval spôsobom, ktorý obžalovaný ako správca nemohol predvídať, nakoľko Ing. G. preukázateľne a vedome zabezpečil ďalší prevod koľajových vozidiel. Prevod vlastníckeho práva ku koľajovým vozidlám na spoločnosť Sortera bol tak z dôvodu absencie vlastníckeho práva na strane spoločnosti C.U.C.O. od počiatku absolútne neplatný. Postavenie nájomcu - oprávneného držiteľa, konateľa spoločnosti a ani Ing. G. neoprávňovalo k ďalšiemu scudzeniu koľajových vozidiel. Tejto skutočnosti si museli byť obaja vedomí, túto vedomosť je vzhľadom na vykonané dokazovanie možné minimálne predpokladať. V priebehu konania bolo preukázané, že predmetné koľajové vozidlá boli už v priebehu júla 2006 zošrotované, nakoľko už 26.07.2006 spoločnosť SORTERA, s.r.o. vystavila pre spoločnosť Metal- BDF faktúru č. FV-34/2006 na sumu 194 915 Sk s DPH 37 033,90 SK za šrotáciu želez. koľajových vozidiel. Svedkyňa M. jednoznačne vypovedala, že vagóny sa rozpálili, šrot sa roztrieďil a následne bol odpredaný do hutí na SR, ČR a do Rakúska. Je teda možné ustáliť tak ako aj ustálil prvostupňový súd v konaní vedenom pod sp.zn. 2T/20/2013 (a tohto názoru bola aj obžaloba, keď predmetný rozsudok odvolaním nenapadla) na OS Piešťany že Ing. D. G. už dňa 25.5.2006 v Piešťanoch vylákal od úpadcu tým, že uviedol do omylu obžalovaného ako správcu, prenájom 17 kusov koľajových vozidiel, pre spoločnosť C.U.C.O., s. r. o., v úmysle sprostredkovať ich predaj (pričom musel vedieť že spoločnosť ako nájomca nemá na ich ďalšie scudzenie oprávnenie), pričom koľajové vozidlá boli už dňa 13.06.2006 v Trnave predané spoločnosti SORTERA, s. r. o., pre ktorú spoločnosť na základe zmluvy najneskôr do konca júla 2006 spoločnosť Metal-BDF, s.r.o. vykonala zošrotovanie predmetných koľajových vozidiel. V konaní nebolo preukázané, že by nájomná zmluva zo dňa 25.05.2006 bola zjavne nevýhodná, bez primeranej protihodnoty, Ing. G. však 20.9.2007 uhradil v hotovosti do pokladne spoločnosti PMAc, s.r.o. faktúru spoločnosti CUCO v sume 14.280 Sk, avšak tá sa týkala nájmu áut TATRA 148, nie koľajových vozidiel, z čoho by sa dalo usudzovať, že obžalovaný sa snažil ešte a v roku 2007 za spoločnosť CUCO uhrádzať menšie záväzky, aby nebola táto spoločnosť podozrivá z neplnenia záväzkov. Z takto zisteného skutkového stavu, možno dospieť k záveru, že to bol práve správca ako fyzická osoba konajúca v mene úpadcu hmotného predmetu útoku trestného činu podvodu, od ktorého boli koľajové vozidlá s cieľom ich fyzického scudzenia Ing. G. vylákané. T.j. bol uvedený do omylu nie len samotným nájomcom ale aj Ing. G., ktorý mu nájom sprostredkoval, nájomnú zmluvu pripravil a následne aj koľajové vozidlá nájomcovi odovzdával. Boli to práve Ing. G. v spojení s P. L. vystupujúcim ako D., ktorý u obžalovaného uvedením ho do omylu vytvorili stav rozporu predstavy so skutočnosťou keď u neho vytvorili predstavu že od 01.06.2006 si bude koľajové vozidlá spoločnosť C.U.C.O: prenajímať a od 01.01.2007 aj platiť nájomné, pričom v skutočnosti hneď po ich prevzatí začali vykonávať kroky za účelom ich prevodu na spoločnosť Sortera, pričom pri prevádzaní museli ako P. L. tak aj Ing. G. vedieť, že predmetné koľajové vozidlá sú vlastníctvom úpadcu a spoločnosť C.U.C.O ako nevlastník nie je oprávnená uzavrieť platne zmluvu o ich prevode na tretiu osobu. Nájomná zmluva ktorú obžalovaný ako správca so spoločnosťou C.U.C.O. s.r.o. uzavrel sa ako nevýhodná nejaví, v konaní nebolo preukázané že už jej uzavretím obžalovaný porušil svoje povinnosti, dojednaná splatnosť nájomného od 01.01.2007 sa vzhľadom na stav prenajímaných koľajových vozidiel a potrebu ich opráv nejavila okresnému súdu ako nevýhodná. V konaní však

neboli produkované žiadne dôkazy z ktorých by bolo možné zaujať opačný názor. Ak teda obžaloba tvrdí, že obžalovaný vykonával správu majetku nedôsledne, o koľajové vozidlá sa nezaujímal, v čoho dôsledku malo dôjsť k scudzeniu a neoprávnenému odňatiu koľajových vozidiel z dispozície úpadcu, nezostala zodpovedaná otázka, akým spôsobom sa mal správca od 25.05.2006 do konca júla 2006 to je necelých 2 mesiace o predmetný majetok zaujímať, aby zabránil scudzeniu a neoprávnenému odňatiu tohto majetku z dispozície úpadcu. Zo skutku vymedzeného v obžalobe vyplýva, že výkon funkcie správcu obžalovaným porušovaním povinnosti spravovať alebo opatrovať majetok úpadcu prebiehal od decembra 2004 do 02.07.2008 a v príčinnej súvislosti nedôsledným výkonom správy majetku bez náležitej starostlivosti v tomto období došlo k odcudzeniu a neoprávnenému odňatiu koľajových vozidiel z dispozície úpadcu. Uzavretá nájomná zmluva spoločnosť C.U.C.O. s.r.o. neoprávňovala na predaj koľajových vozidiel, z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že takéto právne úkony mohol konateľ spoločnosti C.U.C.O. s.r.o. uzavrieť resp. Ing. G. sprostredkovať, len s vedomím o ich absolútnej neplatnosti. Bolo dôvodné očakávať, že zánikom predmetnej nájomnej zmluvy nastane povinnosť nájomcu koľajové vozidlá správcovi - úpadcovi vrátiť. Z vykonaného dokazovania síce vyplynulo, že faktúry vystavené na nájomné za predmetné koľajové vozidlá uhrádzané neboli, a obžalovaný poveril W. W. zisťovaním stavu až na jar roku 2007. Nekonanie resp. akákoľvek nečinnosť obžalovaného vo vzťahu k zošrotovaným koľajovým vozidlám po júli 2006 však nemôže a ani nemohla byť v príčinnej súvislosti k vzniknutej škode, nakoľko po ich fyzickom zošrotovaní t.j. zničení už nebolo možné vzniku škody zabrániť. Neobstojí teda samotné časové vymedzenie obdobia v ktorom sa mal podľa obžaloby obžalovaný ako správca dopustiť porušenia povinnosti - nedôslednosťou a nezaujímaním sa o spravovaný majetok - december 2004 až 02-07-2008 a v príčinnej súvislosti s opomenutím plnenia povinností v uvedenej dobe by vznikla škoda na predmetných koľajových vozidlách. Okresný súd preto dospel k záveru, že v predmetnom prípade nebola preukázaná ako objektívna stránka trestného činu, t.j. také opomenutie konania zákonom ustanovenej povinnosti obžalovaného v príčinnej súvislosti s ktorou by bol vznik škody - scudzenie a odňatie majetku z konkurznej podstaty. V konaní nebolo preukázané že by sa správca o spravovaný majetok nezaujímal, že by práve v príčinnej súvislosti s nedostatočným záujmom o spravovaný majetok od 25.05.2006 do konca júla 2006 resp. s nedôsledným výkonom jeho funkcie a bez náležitej odbornej starostlivosti v tomto období došlo k scudzeniu a neoprávnenému odňatiu majetku a s tým súvisiacim vznikom škody. Nakoľko k „zošrotovaniu“ koľajových vozidiel došlo v júli 2006, po uvedenom dátume sa už obžalovaný nemohol dopustiť takého konania resp. nekonania v príčinnej súvislosti s ktorým by vznik škody nastal. Podľa názoru okresného súdu vzhľadom na uvedené okolnosti nebola preukázaná ani subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu, keď nebol preukázaný nepriamy úmysel, ktorý by zahŕňal ako konanie, následok a tak aj príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom. Nebolo teda preukázané, že by obžalovaný vedel že by svojím nekonaním (vykonávanie funkcie nedôsledne a bez náležitej odbornej starostlivosti, nezaujímaním sa o majetok), spôsobil scudzenie a odňatie hnutelného majetku zahrnutého do podstaty úpadcu - hnutelný majetok bol oprávnené na základe platnej nájomnej zmluvy dočasne prenechaný do užívania spoločnosti C.U.C.O. Úmyselným zavinením vo forme nepriameho úmyslu obžalovaného by tak muselo byť pokryté nielen porušenie povinnosti vykonávať funkciu správcu s odbornou starostlivosťou ale súčasne aj vedomosť obžalovaného, že takýmto porušením môže spôsobiť škodu, a predovšetkým musí byť aj preukázaný kauzálny nexus medzi konaním obžalovaného ako správcu a odňatím majetku s dôsledkom vzniku škody. Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo podľa názoru okresného súdu možné konštatovať, že obžalovanému bolo nepochybne, spoľahlivo a nad všetky pochybnosti preukázané, že sa dopustil žalovaného skutku tak, ako mu to kládla za vinu obžaloba a aby svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu podvodu podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a preto ho v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby pre tento skutok oslobodil konštatujúc pri tom, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Nakoľko okresný súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil, odkázal podľa § 288 ods. 3 poškodeného PMaC, a.s., so sídlom Bratislava, Hlavatého 5, IČO: 35 770 961, s jeho nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote (ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku č.l. 1292 spisu) zahlásil prokurátor krajskej prokuratúry odvolanie, ktoré odvolanie v rozsahu č.l. 1308-1313 spisu odôvodnil. Obhajca obžalovaného sa vzdal práva na podanie odvolania (č.l. 1292 spisu).

V odôvodnení odvolania prokurátor krajskej prokuratúry podrobne zhrnul priebeh trestného konania pred súdom. Uviedol, že súd síce v napadnutom rozhodnutí dôsledne popísal vykonané dôkazy, avšak tieto

nesprávne posúdil a vyhodnotil. Poukázal na § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že JUDr. F. N. bol uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 4K 262/99 zo dňa 7.5.2001 ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadcu Považské mlyny a cestovinárne s.r.o. Postavenie správcu konkurznej podstaty, jeho práva a povinnosti sú podrobne upravené v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z čoho vyplýva, že postavenie správcu nie je len formálna funkcia, ale je to súbor práv a povinností, ktoré musí správca s odbornou starostlivosťou spravovať a opatrovať cudzí majetok. Táto povinnosť môže byť uložená niektorým ustanovením zákona alebo určitou zmluvou, pričom nemusí byť výslovne nazvaná ako povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, podstatné je, že jej obsahom je to, čo sa opatrovaním a správou majetku rozumie, pričom povinnosť môže byť formulovaná ako starostlivosť, obhospodarovanie, hospodárenie, nakladanie, právo robiť úkony s majetkom, obchodovať s ním a podobne. Okresný súd Piešťany v tomto smere správne vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že u správcu konkurznej podstaty podľa povahy právnej povinnosti musí ísť o čestnú, zodpovednú a svedomitú správu, ktorej výslovnou zákonnou konkretizáciou je aj postup s odbornou starostlivosťou - § 3 ods. 1, 2 zákon č. 8/2005 Z.z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, pričom konanie s odbornou starostlivosťou je v § 7 aj legálne definované, (starostlivosť primeraná funkcii alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môže mať vplyv na jej konanie). Obžalovaný JUDr. F. N. však ako správca konkurznej podstaty úpadcu Považské mlyny a cestovinárne s.r.o. v konkurze tak rozhodne nekonal. Porušenie povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok spočíva v tom, že páchatel' koná v rozpore so všeobecnými alebo konkrétnymi vymedzeniami obsahu takejto povinnosti. K porušeniu povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok môže prísť predovšetkým konaním páchatel'a, teda aktívnou činnosťou alebo opomenutím takéhoto konania, ku ktorému je páchatel' povinný, t.j. neodôvodnenou nečinnosťou, pričom spôsoby porušenia povinnosti sú veľmi rôznorodé, zaradiť medzi ne môžeme uzatváranie nevýhodných obchodov, zmlúv, predaj, prenájom za nízke ceny, nedostatočná údržba a oprava spravovaného majetku a podobne. Čo sa týka prenájmu koľajových vozidiel, obžalovaný sa dopustil hneď niekoľkých pochybení pri: podpísaní zmluvy, dojednaní lehoty na plnenie, kontrole dodržiavania plnenia povinností, odovzdaní predmetu, následnom zabezpečení predmetu nájmu po neplnení podmienok zmluvy. Obžalovaný JUDr. F. N. ako správca spravoval majetok spoločnosti nedôsledne a bez náležitej odbornej starostlivosti, uzatvoril pochybné časovo obmedzené nájomné zmluvy bez toho, aby si preveril osobu, s ktorou zmluvu uzatvoril. Minimálne bolo na mieste preveriť osobu nájomcu preukázaním sa totožnosti dokladom totožnosti, pričom je potrebné podotknúť, že obžalovaný ako správca mal v tomto smere širšie možnosti, ako si údaje v zmluve preveriť. Zmluvu mu však pripravoval Ing. G., ktorý mal byť na tieto úkony splnomocnený, avšak samotnú zmluvu obžalovaný iba podpísal bez akejkoľvek kontroly a preverenia náležitostí. Počas trvania nájomného pomeru obžalovaný nedôsledne sledoval povinnosti nájomcov, ktoré im vyplývali z nájomných zmlúv, nesledoval výšku, spôsob prípadne omeškanie s platením nájomného, nesledoval či nájomca vôbec užíva predmetný majetok, akým spôsobom s ním nakladá a či si vôbec fyzicky prevzal predmet nájmu. O tejto skutočnosti svedčí i fakt, že nájomná zmluva so spoločnosťou C.U.C.O. s.r.o., predmetom ktorej bol prenájom koľajových vozidiel, medzi ktorými boli vagóny a lokotraktory, bola podpísaná 25.5.2006 správcom JUDr. N. s tým, že nájomné sa malo začať platiť až od 1.1.2007, čiže za dobu 6 mesiacov nájomca za prenájom neplatil nič. Táto zmluva takto sformulovaná a následne uzatvorená bola pre prenajímateľa absolútne nevýhodná. Z uvedenej zmluvy vyplývalo, že prenajímateľ mal koľajové vozidlá odovzdať nájomcovi dňa 1.6.2006, pričom z listinných dôkazov vyplýva, že už dňa 13.6.2006 spoločnosť C.U.C.O. s.r.o. odpredala tieto koľajové vozidlá spoločnosti Sortera s.r.o. O tom, že správca sa vôbec nezaujímal o plnenie z nájomných zmlúv a správu spoločnosti v konkurze svedčí i fakt, že do spoločnosti chodil sporadicky a až v roku 2008 vlastne začala inventarizácia vozidiel a lokomotív a až vtedy sa začal správca zaujímať o to, čo je vlastne s majetkom úpadcu. Z výpovede svedka W. W. vyplýva, že správca JUDr. N. rozhodoval o tom, komu a aké veci sa prenajmú, pričom správca podpisoval všetky zmluvy a dokumenty. Zároveň svedok uviedol i skutočnosť, že potom, čo sa preukázalo, že predmet nájmu nie je k dispozícii a chcel vycestovať a vec riešiť, obžalovaný mu uviedol, že netreba. Tento postoj obžalovaného pri neriešení vzniknutej situácie rovnako svedčí o nedostatočnom záujme vo vzťahu k správe uvedeného majetku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že nájomné zmluvy uzatvorené hlavne so spoločnosťou C.U.C.O. boli iba prostriedkom na to, aby sa predmety nájmu dostali do dispozície tretích osôb a fyzicky zmizli z areálu úpadcu. Po tomto úkone došlo k ich odpredaju spoločnosti SORTERA, ktorá koľajové vozidlá dala ešte v roku 2006 zlikvidovať do spoločnosti Metal BDF s.r.o. Trnava, o čom svedčí zmluva medzi spoločnosťou SORTERA s.r.o. a spoločnosťou Metal BDF s.r.o. zo dňa 3.7.2006. Týmto konaním bola úpadcovi spoločnosti Považské mlyny a cestovinárne spôsobená škoda vo výške 205.116,73 eur. V

tomto smere je preto potrebné poukázať aj na samotnú hodnotu predmetu nájmu, ktorú mal starostlivo spravovať obžalovaný, nakoľko sa nejednalo o veci hodnoty nepatrnej, ale o koľajové vozidlá v hodnote pár stotisíc eur, ktoré obžalovaný ako správca konkurznej podstaty mal vo svojej správe. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplýva, že správca sa počas prebiehajúceho konania vyhovára a obviňoval z uvedenej trestnej činnosti najmä Ing. G., ktorého splnomocnil na niektoré úkony spoločnosti. Táto obrana obžalovaného je v danom prípade irelevantná, pretože konať, opatrovať a spravovať majetok úpadcu je výlučne v dispozícii správcu, akým spôsobom si plnenie týchto povinností zabezpečí je na ňom samotnom, avšak potom musí niesť za tento prístup i primerané následky a zodpovednosť. Zároveň je potrebné dodať, že pokiaľ bol Ing. G. splnomocnený iba na určité úkony, ktoré nezahrňovali i samotné podpisovanie pripravených zmlúv, bol obžalovaný o to viac povinný s ostražitosťou k týmto úkonom pristupovať. Následným uzatvorením dohody o urovaní medzi obžalovaným a spoločnosťou PMaC, a.s. dňa 30.1.2009 samotný obžalovaný uznal vlastnícke právo PMaC, a.s. k odstráneným hnutelným veciam a aj jej nárok na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odstránením vecí a zaviazal sa na uznanie pohľadávky na náhradu škody v konkurznom konaní. Rovnako je na mieste záverom podotknúť, že vzhľadom k tomu, že správca konkurznej podstaty disponuje počas konkurzu veľkými oprávneniami, za čo mu prináleží i odmena, nesie i veľkú zodpovednosť za správu majetku úpadcu. Vykonaným dokazovaním bolo podľa názoru prokuratúry preukázané, že obžalovaný JUDr. F. N. sa dopustil konania tak, ako je to rozpísané v obžalobe krajskej prokuratúry, ktorá bola na Okresný súd Piešťany doručená dňa 15.4.2013. Trestná činnosť obžalovaného bola preukázaná jednak výpoveďami zástupcu poškodenej spoločnosti, ako i ostatných svedkov, ktorých výpovede sa v určitých častiach dopĺňajú, resp. i vzájomne potvrdzujú, ako i zabezpečenými listinnými dôkazmi. Nie je preto možné sa žiadnym spôsobom stotožniť so záverom súdu vyjadreným v oslobodzujúcom rozsudku, kedy súd pri konštatovaní možného pripustenia určitého prípustného rizika akoby zľahčoval vážnosť vzniknutej situácie a obžalovaného tým vyvíňoval zo zodpovednosti za jeho konanie v postavení správcu konkurznej podstaty, zároveň nie je možné sa stotožniť ani s tvrdením súdu, že to bol práve správca ako fyzická osoba konajúca v mene úpadcu hmotného predmetu útoku trestného činu podvodu, od ktorého boli koľajové vozidlá s cieľom ich fyzického scudzenia Ing. G. vylákané. Práve svedomitým prístupom zo strany správcu konkurznej podstaty bolo na mieste takéto konanie eliminovať, a nedospieť tak k tomu, čo mu je kladené za vinu v podanej obžalobe. Zhodnotením dôkazov v uvedenej trestnej veci spolu s ďalšími dôkazmi, ktoré boli produkované tak v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom, možno dôjsť k nepochybnému záveru, že vykonané /priame a nepriame/ dôkazy v súhrne tvoria logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku. Poukázal na § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Rozhodujúci význam pri hodnotení dôkazov má predovšetkým tzv. vnútorné presvedčenie hodnotiaceho subjektu, teda orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu. Hodnotenie smeruje k nadobudnutiu vnútorného presvedčenia, t.j. subjektívnej istoty o pravde v konkrétnom prípade. Neznamená to však, že tieto subjekty hodnotia dôkazy len na základe nejakej ľubovôle, dôkazy sa hodnotia z hľadiska ich pravdivosti, teda či obsah vykonaného dôkazu jednotlivito aj v súhrne s ostatnými dôkazmi je pravdivý.

S rozhodnutím súdu o oslobodení obžalovaného JUDr. F. N. spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku sa nestotožnil, rozhodnutie súdu je s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti založené na nesprávne vyhodnotenej dôkaznej situácii. Okresný súd Piešťany mal obžalovaného JUDr. F. N. uznať vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku (v závere rozsudku je nesprávne uvedené „podvodu“) podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písmeno a) Trestného zákona pre skutok uvedený v obžalobe prokurátora krajskej prokuratúry Trnava Kv 32/12-28 zo dňa 9.4.2013 a uložiť mu za to primeraný trest, a preto navrhol Krajskému súdu v Trnave, aby podľa § 321 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/51/2013 zo dňa 15.7.2020 a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec príslušnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Vyjadrenie k odvolaniu podal obhajca obžalovaného. Stručne zhrnul obsah odôvodnenia odvolania prokurátora. Uviedol, že v odôvodnení odvolania absentujú právne úvahy týkajúce sa subjektívnej stránky u obžalovaného a tieto nie je možné vyvodiť z odvolacích námietok. K jednotlivým odvolacím námietkam uviedol nasledovné.

1/ Obžalovaný údajne uzatvoril pochybné časovo obmedzené nájomné zmluvy. Tieto zmluvy sú stále platné a účinné a nedošlo k ich anulovaniu resp. k vysloveniu neplatnosti alebo neúčinnosti. Obžalovanému ako SKP žiadne ustanovenie zákona nebránilo uzatvoriť akúkoľvek nájomnú zmluvu na

majetok úpadcu. Určenie lehoty na plnenie je vždy pri každej zmluve prísne individuálne a v danej veci neboli žiadnym spôsobom ani rozhodnutím spochybnené.

2/ Obžalovaný vraj nedôsledne sledoval povinnosti nájomcov - takáto povinnosť obžalovanému ako SPK nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a jedná sa výsostne len o subjektívny názor prokurátora.

3/ Nezaujímal sa vôbec o plnenie z nájomných zmlúv - obžalovaný nemal dôvod na takýto postup, lebo splatnosť nájomného bola dojednaná od 1.1.2007.

4/ Do spoločnosti chodil sporadicky - žiadny právny predpis neurčuje správcovi v akých lehotách má chodiť do spoločnosti.

5/ Nájomné zmluvy boli iba prostriedkom na to, aby sa predmety nájmu dostali do dispozície tretích osôb - na tomto konaní sa obžalovaný ako SKP žiadnym spôsobom nepodieľal, prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku dostatočným spôsobom vysporiadal vo svojich právnych úvahách o riziku v komerčnej sfére.

6/ K subjektívnemu tvrdeniu o tom, že obžalovaný sa vyhovára a obviňoval Ing. D. G., poukázal na to, že sa jedná iba o názor prokurátora, ktorý v žiadnom prípade nemôže byť považovaný za akýkoľvek dôkaz, a už vôbec nie usvedčujúci. Z vykonaného dokazovania súdom I. stupňa vyplýva podvodná činnosť Ing. G., ktorý uviedol do omylu aj obžalovaného, a obžalovaný v dobrej viere, v snahe získať nejaké finančné prostriedky pre spoločnosť, uzatvoril predmetnú nájomnú zmluvu na hnutel'ny majetok.

7/ obžalovaný uznal vlastnícke právo k odstráneným hnutel'ny veciam - to nie je v žiadnom prípade dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť záver o spáchaní skutku obžalovaným, navyše je v rozpore s ostatnou časťou odvolania prokurátora, pretože toto je aktívna činnosť obžalovaného a prokurátor mu kladie za vinu nečinnosť a nedôslednosť.

8/ Svedomitým prístupom bolo na mieste takéto konanie Ing. D. G. eliminovať ... - čiže prokurátor sám pripúšťa existenciu konania Ing. D. G., ktorý konal sám bez toho, aby sa na tomto jeho konaní akýmkoľvek spôsobom podieľal obžalovaný, a ktorým tento uviedol do omylu obžalovaného. Poukázal na uznesenie NS SR 4 Tdo 58/2016 z 16.8.2018 a stanovisko trestnoprávneho kolégia sp.zn. Tpj 28/2017 zo dňa 25.9.2017. Súd I. stupňa v žiadnom prípade nezľahčoval vážnosť vzniknutej situácie ale podrobným, logickým a vecne správnym spôsobom vyhodnotil produkované dôkazy a to plne v súlade s kritériami vyplývajúcimi z § 2 ods. 12 Tr. por. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 11 Tz 53/1991 judikát R 53/1992. Z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp.zn. 5To/81/2019 navyše vyplýva, že Ing. D. G. bol oslobodený len pre nesprávne konštruovaný skutok a z dôvodu zásady reformatio in peius. Nie preto, že by nebolo preukázané, že tento skutok nespáchal. Bol oslobodený podľa § 285 písm. b) TP z čoho vyplýva, že skutok ako taký uvedený v rozsudku i obžalobe sa stal, ale len nie je trestným činom a to výlučne len v dôsledku pochybenia prokurátora a súdu I. stupňa pri koncipovaní skutku. Ani z týchto rozhodnutí však nevyplýva, že by sa mal obžalovaný podieľať na trestnej činnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti pokladal napadnutý rozsudok za vecne správny a navrhol odvolanie prokuratúry v plnom rozsahu v súlade s ustanovením § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Konanie pre krajským súdom

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora a obhajcu obžalovaného.

Obžalovaný požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti.

Poškodený a zástupca poškodeného neboli prítomní na verejnom zasadnutí.

Prokurátor krajskej prokuratúry sa pridrižoval podaného odvolania zo dňa 15.10.2020. Čo sa týka rozhodnutia OS Piešťany, ktorý vydal oslobodzujúci rozsudok, podľa názoru KP, tento súd po dostatočne vykonanom dokazovaní nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav a to v rozpore s ust. § 2 ods. 10 Trestného poriadku a preto vydal podľa názoru KP i nesprávne, nezákonné rozhodnutie, ktorým je oslobodzujúci rozsudok. Navrhol preto Krajskému súdu Trnava ako súdu odvolaciemu v prípade, že

písomne uvedené argumenty v podanom odvolaní uzná, rozhodnúť tým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zruší odvolaním napadnutý rozsudok OS Piešťany a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vráti vec uvedenému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného považoval rozsudok 1. stupňa za spravodlivý a zákonný. Čo sa týka odvolacích námietok KP, odkázal na ich písomné vyjadrenie, kde jasne a výstižne uviedli, akým spôsobom jeho klient postupoval pri výkone svojej funkcie správcu konkurznej podstaty. Poukázal na rozhodovaciu prax Súdu pre ľudské práva, ktorý skonštatoval, že dĺžka trestného konania prevyšujúca 6 rokov môže byť akceptovaná iba vo výnimočných prípadoch. Navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolanie KP Trnava podľa ust. § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v citovanom ustanovení § 317 odsek 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry nie je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil :

· prokurátor krajskej prokuratúry podal dňa 15.4.2013 pod č. Kv 32/12-28 obžalobu na JUDr. F. N. pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona

· okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného JUDr. F. N., ktorý využil svoje zákonné právo a v tejto veci nevypovedal, výsluchom svedka W. W., čítaním výpovede svedka W. W. z č.l. 217-218, výsluchom svedkyne H. Q., výsluchom svedka Ing. G. G., výsluchom svedkyne H. M., čítaním výpovede H. M. z č.l. 249-250, výsluchom svedka JUDr. L. L., čítaním výpovede svedka JUDr. L. L., výsluchom svedka G. D., výsluchom svedka Ing. D. G., výsluchom svedkyne Ing. G. R., čítaním výpovede svedkyne Ing. G. R. z č.l. 224-225, výsluchom svedka A. L., čítaním výpovede svedka A. L. zo dňa 16.10.2012 z č.l. 174, oboznámení zápisnice o rekognícii na č.l. 257 a nasl., výsluchom znalca doc. Ing. Jozefa Gašparíka, PhD., podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy zo spisového materiálu zväzok č. 1, a to výpis OR SR na spol. Alex, spol. s r. o. č.l. 244, zápisnica o rekognícii osoby č.l. 262, uznesenie o pribratí znalca č.l. 267, žiadosť o odborné vyjadrenie č.l. 321, odpoveď č.l. 322, podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku bolo oboznámené čítaním odborné vyjadrenie firmy Audit Consult č.l. 324-487, podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy zo spisového materiálu zväzok č. 2, a to uznesenie o pribratí znaleckej organizácie č.l. 488 a nasl., vyjadrenie JUDr. L. L. č.l. 492-494, uznesenie o vrátení veci č.l. 498, nález ÚSSR II. ÚS/583/2011 č.l. 500 a nasl., uznesenie NSSR 3 Obo 70/2012 č.l. 522 a nasl., zápisnica o vydaní veci č.l. 552, zápisnica o vrátení veci č.l. 554, uznesenie KS v Bratislave sp.zn. 4K 262/99 č.l. 556-559, uznesenie NSSR sp.zn. 1 Obo 149/2010 č.l. 560-568, zaslanie požadovaných dokladov z KSBA č.l. 569 a nasl., rozsudok KSBA sp.zn. 5Cbi 49/2006 č.l. 577 a nasl., notárska zápisnica č.l. 585 a nasl., zmluva o nájme dopravného prostriedku č.l. 591 a nasl., fotodokumentácia č.l. 597-601, zmluva o nájme dopravných prostriedkov č.l. 602-657, protokol o prevzatí č.l. 658, prehlásenia, listinné dôkazy a faktúry SORTEA, s.r.o., č.l. 659-743, zápisnica o vydaní č.l. 744, plnomocenstvo č.l. 745, dohody, zmluvy a listinné doklady SORTEA, s.r.o., č.l. 746-771, výsluchom svedka M. R., čítaním výpovede svedka M. R. z 24.6.2011 v spise na č.l. 239 a nasl., podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy zo spisového materiálu zväzok č. 3, a to technické preukazy č.l. 772-836, fotokópia revíznej knihy č.l. 837-840, správa Úradu pre reguláciu železničnej dopravy č.l. 841, potvrdenie ZSSK Cargo č.l. 842-847, PMAc, s.r.o. - fotokópia knihy vystavených faktúr č.l. 848-879, výpisy z Unibanky a Tatrabanky č.l. 880-906, potvrdenie firmy Safe Capital, s.r.o., č.l. 908-909, dohoda o urovnaní č.l. 910-918, oznámenie JUDr. L. a predložené listiny č.l. 919-926, podanie obžalovaného + prílohy č.l. 927-963, zápisnica o vydaní veci Ing. G. + vydané listiny č.l. 964 a 1010, obžaloby č.l. 1027 a nasl., podľa § 269 Trestného poriadku bol prečítaný úradný záznam zo dňa 3.4.2019, podľa § 269 Trestného poriadku boli prečítané listinné dôkazy zo spisového materiálu, a to rozsudok OS Piešťany, sp.zn. 2T/20/2013, zo dňa 3.4.2019, rozsudok KS v Trnave, sp.zn. 5To/81/2019, zo dňa 6.2.2020

· obhajca v mene obžalovaného vyjadril súhlas so zmenou senátu v liste zo dňa 17.5.2017 na č.l. 1192 a na hlavnom pojednávaní zo dňa 10.5.2018 na č.l. 1201

· obhajca vyjadril súhlas so zmenou v zložení senátu v liste zo dňa 30.9.2019 na č.l. 1274 a na hlavnom pojednávaní zo dňa 15.7.2020 na č.l. 1289

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku : Ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa správal, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Objektom trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona sú majetkové práva v najširšom zmysle a nepriamo je chránený i zvláštny vzťah dôvery medzi osobou, ktorej patrí určitý majetok, a tým, kto je povinný ho opatrovať alebo spravovať. Predmetom útoku je cudzí majetok, a to nielen vecí, ale aj ďalšie majetkové hodnoty. Majetkom sa rozumie súhrn všetkých majetkových hodnôt, t.j. vecí, pohľadávok a iných práv a peniazmi ocenených iných hodnôt. Vecami sú všetky hmotné predmety, ktoré sú ovládateľné a slúžia potrebám ľudí, vrátane pozemkov, bytov a nebytových priestorov, podnikov, peňazí v hotovosti, cenných papierov, ovládateľných prírodných síl. Súčasťou majetku sú i iné majetkové hodnoty, ktorými sa rozumejú majetkové práva alebo iné peniazmi ocenené hodnoty, ktoré nie sú vecami a nevzťahujú sa na ne ani ustanovenia o veciach (pohľadávky, obchodné podiely v obchodných spoločnostiach, členské vklady v družstvách atď.). Spravidla je majetok tvorený súhrnom všetkých aktív určitého právneho subjektu, pričom nezáleží na tom, či sú tieto majetkové hodnoty vedené v účtovníctve alebo v inej evidencii. Cudzím majetkom je majetok, ktorý nepatrí celkom alebo sčasti páchatelovi. (Cudzím majetkom je preto napr. i majetok spoločnosti s ručením obmedzeným, pretože táto je samostatnou právnickou osobou s vlastným majetkom. Podstatou trestného činu podľa § 237 Trestného zákona je konanie, ktorým vzniká škoda na cudzom majetku, a nevyžaduje sa, aby sa tým páchatel alebo niekto iný obohatil alebo získal inú výhodu. Škodou na cudzom majetku, ktorá je objektívnou stránkou trestného činu porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku sa teda rozumie nielen zmenšenie dotknutého majetku, ale aj nedostatok prírastkov na ňom. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3To/3/2017 zo dňa 26.7.2017)

Porušenie povinnosti pri správe cudzieho majetku spočíva v tom, že páchatel' jedná v rozpore so všeobecným alebo konkrétnym vymedzením obsahu takejto povinnosti. Páchatel'om predmetného trestného činu môže byť len fyzická osoba, ktorá je nositeľom zákonom uloženou alebo zmluvne prevzatou povinnosťou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (špeciálny subjekt). Z hľadiska subjektívnej stránky sa pre trestnú zodpovednosť za tento trestný čin vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačí aj úmysel nepriamy. Okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, je podľa § 237 ods. 4 Trestného zákona spôsobenie škody veľkého rozsahu na cudzom majetku. Škodou veľkého rozsahu sa podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej sumy (133 000 eur). (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3To/3/2017 zo dňa 26.7.2017)

V preskúvanom prípade aj odvolací súd dospel k záveru, že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. K skutkovej podstate trestného činu Porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona je potrebné uviesť, že správca je špeciálnym subjektom, nakoľko existencia povinnosti vyplýva z osobitného zákona. Správca nezodpovedá za výsledok, ale za činnosť, teda, či pri výkone svojej činnosti si obstaral všetky podklady a obstarané podklady riadne vyhodnotil. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť subjektívnu stránku, ktorá vychádza z úmyselného zavinenia, pričom postačuje nepriamy úmysel. Objektom je ochrana záujmu na efektívnom nakladaní s majetkom úpadcu. Objektívna stránka vyžaduje vznik škody na majetku úpadcu. Na mieste je zdôrazniť, že obžalovaný úmyselne neporušil povinnosť obstarat' si relevantné informácie a riadne ich vyhodnotiť.

K dôvodom odvolania (resp. odôvodnenie k výroku o vine a k výroku o treste)

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 To 7/2012 zo dňa 30. januára 2013)

K odvolacej námietke prokurátora, že súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne posúdil a vyhodnotil vykonané dôkazy a že hodnotenie dôkazov má smerovať k nadobudnutiu vnútorného presvedčenia, t.j. subjektívnej istoty o pravde v konkrétnom prípade, na mieste je uviesť, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyhodnotil všetky relevantné dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne.

Podľa § 7 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2006 (ďalej len „ZKR“), konaním s odbornou starostlivosťou sa na účely tohto zákona rozumie konanie so starostlivosťou primeranou funkciou alebo postaveniu konajúcej osoby po zohľadnení všetkých dostupných informácií, ktoré sa týkajú alebo môžu mať vplyv na jej konanie.

I. Právna povinnosť je charakterizovaná príkazom postupovať určitým spôsobom (konať alebo zdržať sa konania), ktorý zároveň znamená zákaz postupovať akokoľvek inak (na rozdiel od práva, ktoré je možnosťou, nie však povinnosťou). Povinnosť môže byť vymedzená užšie alebo širšie, avšak s potrebnou určitosťou - v právnej norme býva povinnosť vymedzená širšie, nakoľko sa vzťahuje na všetky prípady rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povinnosť správcu spravovať cudzí majetok v konkurznom konaní, relevantná v zmysle § 237 ods. 1 a § 238 Trestného zákona (ide o majetok podliehajúci konkurzu), vzniká už ustanovením správcu do funkcie. Podľa povahy tejto povinnosti musí ísť o čestnú,

zodpovednú a svedomitú správu, ktorej výslovnou zákonnou konkretizáciou je aj postup s odbornou starostlivosťou - § 3 ods. 1, 2 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (účinného do 31. decembra 2005), § 86 ods. 1 (a iné ustanovenia) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (účinného od 1. januára 2006), pričom konanie s odbornou starostlivosťou je v § 7 naposledy označeného zákona aj legálne definované. II. Porušením povinnosti postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou sa môže správca dopustiť spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 alebo § 238 Trestného zákona. Musia však byť naplnené aj ostatné zákonné znaky takého trestného činu, čo v rámci subjektívnej stránky znamená úmysel správcu spôsobiť svojím postupom škodu - § 237 Trestného zákona, alebo nedbanlivosť vo vzťahu k tej istej okolnosti - § 238 Trestného zákona. (Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 6/2017, 51. stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2017 sp. zn. Tpj 28/2017).

K odvolaciemu argumentu prokurátora, že obžalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu v konkurze nekonal s odbornou starostlivosťou a dopustil sa hneď niekoľkých pochybení pri podpísaní zmluvy, dojednaní lehoty na plnenie, kontrole dodržiavania plnenia povinností, odovzdaní predmetu, následnom zabezpečení predmetu nájmu po neplnení podmienok zmluvy, je na mieste uviesť, že povinnosť správcu spravovať cudzí majetok v konkurznom konaní, relevantná v zmysle § 237 Trestného zákona (ide o majetok podliehajúci konkurzu), vzniká už ustanovením správcu do funkcie. Ustanovenie § 7 ZKR obsahuje legálnu definíciu konania s odbornou starostlivosťou. Porušením povinnosti postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou sa môže správca dopustiť spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona. V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že v zmysle § 237 Trestného zákona v rámci subjektívnej stránky je kritériom úmysel správcu spôsobiť svojím postupom škodu. V preskúmanom prípade uzatvorenie nájmovej zmluvy sprostredkoval bývalý technický riaditeľ úpadcu Ing. G.. Uvedená skutočnosť je zrejmá z výpovede samotného svedka Ing. D. G. na hlavnom pojednávaní zo dňa 3.9.2014 (č.l. 1138), ktorý sa vyjadril aj tak, že: „Ja som pripravil zmluvu, že ide o prenájom uvedených vozňov pre firmu Cuco, JUDr. N. to podpísal s tým, že všetko som s uvedeným konateľom jednal ja. Jednal som s L..“, čo je podporené výpoveďou svedka W. W. zo dňa 27.11.2013 (č.l. 1114), ktorý uviedol aj toto: „To, že nejaká spoločnosť má záujem o prenájom týchto vagónov, teda tá spoločnosť CUCO som sa dozvedel od Ing. G.. I keď zmluvu o prenájme musel podpísať správca konkurznej podstaty, celú túto situáciu ohľadom prenájmu strojov zrejme zabezpečoval Ing. G..“, čo je doplnené výpoveďou svedkyne H. Q. na hlavnom pojednávaní zo dňa 10.2.2014 (č.l. 1123-1124), ktorá uviedla aj toto: „Je pravdou, že do vyhlásenia konkurzu Ing. G. pracoval ako technický riaditeľ.“ a aj toto: „Tak ako je už v mojej výpovedi uvedené, jedenkrát priniesol do pokladne od tejto spoločnosti CUCO, s.r.o. peniaze Ing. G., ale za čo to konkrétne bolo, to si už nepamätám, pretože na pokladničnom bloku bolo napísané iba číslo faktúry a konkrétne o čo išlo tam už nebolo.“ Nájmnú zmluvu na koľajové vozidlá nemožno vyhodnotiť ako nevýhodnú, nakoľko vzhľadom na zlý technický stav prenajímaných koľajových vozidiel pri absencii technickej prehliadky dohodnutá splatnosť nájmného od 1.1.2007 nebola neprimeraná. Táto informácia vyplýva z výpovede svedka A. L. na hlavnom pojednávaní zo dňa 13.9.2018 (č.l. 1214), ktorý sa vyjadril aj takto: „Vozne boli bez revízie, vzhľadom na svoj stav vhodné na šrotáciu.“, pričom aj zo zmluvy o nájme dopravného prostriedku zo dňa 25.5.2006 (č.l. 656) oboznámenej na hlavnom pojednávaní zo dňa 4.2.2019 (č.l. 1249) je dedukovateľné, že koľajové vozidlá nemajú potrebnú technickú prehliadku a nie sú spôsobilé k prevádzkovaniu. Nečinnosť obžalovaného po júli 2006 nemôže byť v príčinnej súvislosti so vznikom škody, nakoľko po zošrotovaní koľajových vozidiel už nebolo možné škodu zabrániť. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že faktúra na č.l. 752 oboznámená na hlavnom pojednávaní zo dňa 4.2.2019 (č.l. 1250) za šrotáciu železničných koľajových vozidiel bola vystavená už dňa 26.7.2006.

Podľa § 585 ods. 1 Občianskeho zákonníka dohodou o urovaní môžu účastníci upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné. Dohoda, ktorou majú byť medzi účastníkmi upravené všetky práva, sa netýka práv, na ktoré účastník nemohol pomýšľať. Ak bol doterajší záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o urovaní uzavrieť písomne: to isté platí, ak sa dohoda týka premlčaného záväzku (§ 585 ods. 2 Občianskeho zákonníka). O.s.p.). Doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania (§ 585 ods. 3 Urovanie (transakcia) je dohoda, ktorou strany riešia vzájomnú spornosť alebo pochybnosť vzťahujúcu sa na ich záväzok tým, že vzájomné práva a povinnosti upravujú a nahradia novými. Doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený novým záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania.

Urovnáním sa zo záväzkového vzťahu strán odstraňuje to, čo je medzi nimi sporné alebo pochybné, a to nie vyšetrením a zistením skutočného stavu sporného prvku v ich vzťahu, ale zrušením záväzku, ktorý má tieto nedostatky, a jeho nahradením novým záväzkom. Dohoda o urovnaní je samostatným zaväzovacím dôvodom - právnym dôvodom vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovnaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku zo zmluvy, ktorá je právnym dôvodom jeho vzniku. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 283/2010 zo dňa 16.8.2012)

K odvolacej námietke prokurátora, že následným uzatvorením dohody o urovnaní samotný obžalovaný uznal vlastnícke právo PMaC, a.s. k odstráneným huteľným veciam a jej nárok na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odstránením vecí a zaviazal sa na uznanie pohľadávky na náhradu škody v konkurznom konaní, je nevyhnutné konštatovať, že dohoda o urovnaní je právnym inštitútom občianskeho práva systematicky zaradeným do kategórie zániku záväzkov. Podstata dohody o urovnaní spočíva v tom, že pôvodný záväzok zaniká, pričom dochádza k jeho nahradeniu novým záväzkom, ktorý vyplýva z dohody o urovnaní. Dohoda o urovnaní má za cieľ odstránenie spornosti alebo pochybnosti zo záväzkového vzťahu účastníkov, pričom ju nemožno považovať za vyšetrenie a zistenie skutočného stavu sporného prvku v ich záväzkovom vzťahu. Zánik občianskoprávneho záväzku vo forme dvojstrannej dohody, v preskúvanom prípade dohoda o urovnaní zo dňa 30.1.2009 (č.l. 912-918) oboznámená na hlavnom pojednávaní zo dňa 3.4.2019 (č.l. 1258), teda nie je spôsobilá preukázať existenciu trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný .